Пролог

Кістка переживе все.

Так само цеглини старого будинку й розчин, що їх скріплює, продовжують своє існування, коли зникає життя, яке надавало їм сенсу. Кістка зберігається ще довго після того, як решта тіла — шкіра, плоть і органи, хрящі й сухожилля — зазнали впливу часу. Каркас, на якому тримаються м'які тканини, може пережити їх на сотні років. За сприятливих умов — навіть довше. Кислий ґрунт краще зберігає м'які тканини, але при цьому швидше розчиняє кістки, а лужний діє навпаки, уповільнюючи руйнування кісток на невизначений термін.

Та ніщо не триває вічно. Кістка зрештою розкладається на неживі мінерали, із яких була створена. Порох неминуче вертається до пороху[1]. А доти покинутий напризволяще кістяк веде своє повільне існування й зостається скам'янілим залишком життя, що давно завершилося.

Кістка переживе все.

Він відчув, як під черевиком хруснула тоненька гілячка, саме коли переносив вагу на цю ногу. Завмер, перехилився, збалансувався на іншій кінцівці. У цю пору ліс повнився природними пастками; морозні зимові

---

[1] Бо ти порох, — і до пороху вернешся (Буття, 3:19) (перекл. Івана Огієнка). *(Тут і далі прим. пер.)*

вітри з дощами оголили дерева. Але цьогоріч зима видалася незвично вологою, земля перетворилася на болото, приховане під килимом ялинової хвої, а гілляччя, що впало під вітром, — таке підступне й гнучке.

Він підняв ногу. Галузка хруснула, але не тріснула.

Однак і через це він ледь не втрапив у халепу. Мовчки картав себе, оглядаючи стежку попереду. Крізь інфрачервоні окуляри нічний ліс видавався монохромним зеленкуватим пейзажем, чужим і дивним. Затамувавши подих, він роздивлявся, що там, попереду, поміж прямими стовбурами дерев. Дощ ущух, але крижана вода ще крапала з гілок, стукотіла по капюшону й куртці. *«Тихіше! Щоб не почула. Вона досі десь тут»*.

Вона була тут.

Частково прихована стовбуром ялини, його здобич стояла на березі струмка, розслаблена й неуважна. Він знову дозволив собі видихнути, але приглушено. Холодне повітря було насичене запахом суглинку й смолистими пахощами дерев. Він зробив іще один крок — цього разу обачніше, наче по кризі ступав. Усього кілька метрів, і він опиниться в радіусі досяжності. *«Тепер обережно. Обережно»*.

У чорних куртці та штанах-самоскидах здавався майже невидимкою. Його й при світлі дня в цьому одязі важко було б помітити, а такої безмісячної ночі, як зараз, він був схожий на ще одну тінь.

Якщо тільки сам себе не викаже.

Тепер він майже підійшов впритул. Дихав повільно й розмірено, пробрався вперед ще на кілька кроків, щоразу зупиняючись і мигцем перевіряючи, куди ступає нога. Грунт був непевним, пересипаним камінням і сплутаним корінням дерев під килимом опалої хвої. Один неправильний рух міг не просто зруйнувати все,

чого він досягнув до цієї миті, — а й лишити його тут зі зламаною щиколоткою.

Кілька повільних кроків — і він зупинився. Холодний вітер обпікав обличчя, а чоловік стояв нерухомо, не зважаючи на срібні бризки води, тільки дивився крізь дерева на струнку постать. Відстань — десь до тридцяти ярдів[1], похилений стовбур уже не закривав огляду. Влучити важко, але ближче підібратися не насмілювався.

Тепер усе залежало від нього.

Він неквапливо виклав стрілу та здійняв мисливський лук. Повільно натягував тятиву, відчуваючи спротив, коли цілився; чув, як калатає серце. Він сконцентрувався. Крім здобичі й натягнутого лука, не існувало нічого. Він любив це: остання мить перед пострілом. *«Тепер легше. Легше»*.

Жертва здійняла голову. Подивилася просто на нього.

Він відпустив тятиву.

Та заспівала у відповідь — він радше відчув це тілом, ніж почув вухами. Стріла рвонула вперед. Крик розірвав тишу, і від падіння важкого тіла затріщало гілля. А він вже біг уперед, тим самим шляхом, який за мить до цього здолала його зброя. Вона влучила, він знав це ще до того, як дістався туди. Оленицяробила кілька кроків і тепер лежала в струмку на боці, розширивши від болю й страху великі карі очі. Поривчате дихання імлилося у повітрі. Стріла, що пробила їй груди, увійшла глибоко й досі тремтіла. Він спустився берегом від похилої ялини, відчуття тріумфу згасало — як і завжди. Вийняв ножа, підступно гострого й зазубреного, — завершити справу. Оленицявостаннє вдихнула й завмерла.

---

[1] Приблизно 25 м.

Вона більше не була втіленням життя й краси. Тільки свіжиною, яка вистигає.

Мисливець мив ножа у швидкій проточній воді струмка, в окулярах нічного бачення кров ставала яскраво-зеленою. Мулисте узбережжя за ним, розмите часом і потоком, оголило коріння похиленої ялиці. Грубе, покручене, немов зміїне кубло. Або як старі кістки.

Ця думка його непокоїла. Але після полювання він завжди почувався виснаженим. Спочатку піднесення, потім знесилення. Раптом накрила знемога; він випростався і спробував підняти окуляри, щоб протерти втомлені очі. У цю ж мить крізь проміжок у хмарах пробилася тоненька смужка місяця й виразно висвітлила оголене коріння ялини.

Тіні змінилися. Звідти на нього дивилося обличчя.

«Дідько!»

Він відступив, спіткнувшись об оленячу тушу. Зісковзнув у струмок, крижана вода скувала тіло. Зірвався на ноги, панічно вдивляючись у корч дерева.

Марево зникло. Залишилося тільки сплетіння відкритого кореневища на глейкуватому березі. Промоклий і змерзлий, він уже сумнівався, чи взагалі щось бачив.

Потім, ніби на картині, де зображення поступово стає чіткішим, знову розгледів образ.

«Боже милий...»

Відвівши погляд, він витягнув з потоку тушу, яка досі парувала. Швидко рухаючись, дістав із сумки шлейку-ремінець і зв'язав маленьку оленичку. Із зусиллям закинув її на плечі, спіткнувся, поспішаючи піти звідси. Та все одно не міг не зупинитися, щоб востаннє озирнутися на берег під ялиною.

І тоді, згинаючись під вагою тварини, поквапився назад тією ж дорогою.

Розділ 1

Ніг у вівці не було.

Таке в мене склалося перше враження, однак недосип і мряка, що сипалася з неба, могли додати деталей до химерної картини. Очі тварини потрапили в промінь фар і моторошно сяяли крізь зимову завірюху. Я витрішався на них через безперервний рух склоочисників, намагаючись уторопати, що ж взагалі бачу. Хоча тіло вівці залишалося на рівні із землею, худобина не лежала, і я не бачив, щоб вона підібгала ноги. Але овечка таки була жива, хоч і збайдужіла до всього навколо.

А ще вона перегородила вузьку дорогу.

Подорож і без цього була ще та. Я виїхав з Лондона пізно, майже надвечір, прямував до Карлайла[1] — на мене чекала консультативна робота щодо зникнення людини в Камберленді. Я досить довго працюю кримінальним консультантом поліції, аби звикнути до подорожей через усю країну за першим викликом, але цього разу схибив, безперечно, сам. Брифінг щодо пошукової операції мав розпочатися пізніше, аж наступного пообіддя — отже, не було причин поспішати. Міг спокійно дочекатися ранку, проїхатися при денному світлі й за кращої погоди, а не вирушати в дорогу на триста з гаком миль за кермом, коли підступає рання

[1] Місто на крайньому північному заході Англії, столиця графства Камбрія (Камберленд).

зимова пітьма й на всіх каналах — помаранчевий рівень штормового попередження.

Та мені стукнуло в голову їхати одразу. Заклав купу часу на незнайомий маршрут, замовив номер у готелі на ніч раніше, щоб гарненько відпочити перед кількома днями роботи, яка, як очікувалося, мала бути виснажливою. Принаймні так я собі сказав. Направду ж повідомлення про розслідування поліції прийшло у невдалий час. Настрій і так був паршивим, я місця собі не знаходив: деякі новини, які отримав того дня, просто вибили мене з колії. Тому відповів на дзвінок і схопився за можливість утекти світ за очі.

Цілком імовірно, що я не продумав мандрівку як слід.

Сірий зимовий день згас, і погода одразу погіршилася. За календарем ми вже наближалися до весни, однак природа мала власний розклад. Дощ і далі періщив, розбивався об тверде покриття дороги та здіймався імлою, яка перетворювала навколишній світ на колаж з розмитих променів фар. Рух автострадою біля верхньої межі національного парку «Озерний край» поступово сповільнився, хіба що не завмер. Крізь забризкане скло виднілися проблиски синіх ліхтарів: попереду сталася якась аварія. Перспектива стати свідком трагедії й побачити понівечений метал відвернула мене від власних думок; я перечекав тягнучку і, щойно вдалося, злиняв на першому-ліпшому з'їзді з магістралі.

Аби зрозуміти, що впоров дурницю, багато часу не знадобилося. Вирішив повернутися на автостраду за кілька миль. Натомість після вказівок навігатора я опинився в лабіринті вузьких сільських доріг, які ставали крутішими та ще більш заплутувалися з кожною милею. Чорноту за вікнами машини жодні вогні не могли пробити. Екран навігатора потемнішав, перейшовши на нічний режим,

і тепер показував шлях у вигляді ненадійно звивистої лінії. Дороговказів не було, але судячи з того, як дорога здіймалася й спадала, я опинився десь у Камбрійських горах[1]. Утім, гірський пейзаж заховався в темряві й бурі.

Тепер уже дощ лив як з відра. У світлі фар струмені нагадували срібні дроти; краплі барабанили по даху автівки; вітрове скло заливало, немов олією, попри всі зусилля склоочисників. Найгірше дошкуляв вітер, який молотив машину, мов іграшкову, і здавалося, от-от вирве з рук кермо. Я згорбився над ним, намагаючись розгледіти бодай щось крізь цю зливу, а дорога собі петляла й повертала. Мій світ стиснувся до світлового тунелю фар, наповненого поривами горизонтальної зливи; ніч неначе завмерла у ньому. Я так пильно вдивлявся в цю дорогу, що ледь не піддався гіпнозу: легко було втратити концентрацію, підкорившись ілюзії падіння...

Різко розплющив очі. *«Очумайся вже»*. Випростався на сидінні, спробував отямитися, однак напруга від керування в таких умовах уже давалася взнаки. Хотів я цього чи ні, мусив визнати очевидне: немає в мене жодної можливості дістатися до Карлайла цього вечора. А надто в таку бурю.

Потрібно перепочити. Але де? Дорогу оточували стрімкі урвища й покручені вітром дерева. Я дав собі слово зробити зупинку в першому-ліпшому селі чи пабі, які трапляться на шляху, і покосився на вбудований навігатор.

Дисплей був порожнім.

«Ні, тільки не це...» Намагаючись не відривати очей від шляху, однією рукою почав клацати кнопками. Нічого. Екран світився, але замість курсора-стрілочки, який мав позначати мою машину, жодної мітки. Навіть дороги.

---

[1] Гряда гірських хребтів у Вельсі.